

רבי יהודה במשנתנו בדיון הראשון מתחבב על הדיון שפי תקרה יורד וסותם, ולא על כך ששתי מחיצות הן רשות היחיד מדאורייתא [אם כי רבי יהודה סובר שתי מחיצות הן רשות היחיד, אלא שהוא טועמו בהלכה השנייה ולא בראשונה].

מדקתני במשנתנו "וזו ר' אמר רבי יהודה: מערבין במכווי המפולש, וחכמים אומרים".

אי אמרת **בשלמא** שטעמו של רבי יהודה בדיון הראשון במשנתנו, הוא משומך **פרק סבר** רבי יהודה שהוא רשות היחיד מהמת פי תקרה יורד וסותם — שפיר היינו דקתו בדיון השני: וזו ר' אמר רבי יהודה, לא רק מהמת פי תקרה יש להתר אלא גם מהמת שתי מחיצות. ולכן, גם במקרים שלא יהיה פי תקרה אלא רק שתי מחיצות, כגון מכווי המפולש, גם הוא יהיה רשות היחיד, ואפשר לערבען.

אלא אי אמרת שטעמו של רבי יהודה בדיון הראשון במשנתנו הוא משומך **פרק שתי** מחיצות דאוריתא, וזהו גם טumo בדיון השני — מאין התהדר באמרו בדיון השני "זוער"? והרי לדבריך כבר התבאר דין שתי מחיצות בענין הראשון שבמשנה.

אלא, **שמע מינה**, שבענין הראשון במשנה התבאר רק דין פי תקרה, ורק בענין השני התבאר דין שתי מחיצות. וכדברי רבה, שאמר כי מהדין הראשון במשנתנו אי אפשר לדעת שטעמו של רבי יהודה הוא מהמת שהוא סובר שתי מחיצות דאוריתא כי דינו מבוסס על פי תקרה יורד וסותם [אם כי, כאמור, סובר רבי יהודה שתי מחיצות הן רשות היחיד מדאורייתא].

ונושא וגוטן ומטלטל **באמצע**, בין שני הכתבים, כדי מכבי שתיקנו בלחי וב庫ורה.

אמרו לו חכמים לובי יהודה: שתי מחיצות אין עושות מקום לרשות היחיד, אלא רק שלוש מחיצות. ולכן, אין **מערביין** [מתקנים] את רשות הרבים בכח, בלחי או ב庫ורה!

ומקשה אבי לרבה, שמכוח מרivitya זו שלרבי יהודה בשתי מחיצות נהייה מקום לרשות היחיד, ולא כדברי רבה!

אמר לייה רבה לאבי: מההייא ברייתא שהבאתי — אין, אכן יש הוכחה בדבריך, שטעמו של רבי יהודה הוא מהמת שסובר כי שתי מחיצות עושות רשות היחיד דאוריתא.

אבל כוונתי הייתה לומר: כי מהא, ממשנתנו, **לכא למשמע מינה** שתי מחיצות עושות רשות היחיד דאוריתא.

היות ובמשנתנו כשלעצמה, היה מקום לומר כי הטעם שモותר לטלטל מתחת התקרה אינו משומש שתי מחיצות, אלא יש פה ארבע מחיצות, מדין פי תקרה יורד וסותם.

אמר רב אשוי: מתניתין — נמי דיקא!

רש"י מביא שתי גירסאות ושני הסברים חלוקים בדברי רב אשוי.

תחילתה יבואו דברי רב אשוי לפי הביאור השני ברש"י, כי הוא המתאים עם גירסת הגמרא שלפנינו [ורש"י עצמו כתוב שמסתברא כלשון השמי, וכגירסתנו].

א. רב אשוי בא לחזק את דברי רבה, ולומר, שמילשון ממשנתנו יש להוכיח כי טumo של